

Er zijn christenen die geloven in twee aparte volken van God: de Gemeente en Israël.

Het volk van God in het nieuwe verbond bestaat echter uit hen die in Christus zijn, Joden of heidenen: zonder onderscheid. **Israël zonder Christus is NIET het volk van God.** Romeinen 11 gaat over één olijfboom. Daaruit zijn takken weggebroken (Joden), maar ook takken gebleven (het gelovige overblijfsel daaruit). Daartussen zijn de heidenen als wilde loten geënt (Rom. 11:17-19). Het Joodse volk is niet verstoten door God. Zij kunnen weer geënt worden, wanneer zij niet blijven bij hun ongelooft... (Rom. 11:23).

De saprijke wortel

Wij hebben het eeuwige leven dankzij **de saprijke wortel van de olijf: Jezus Christus** (o.a. Openb. 22:16). Gaat het om Israël of om Christus? Paulus verkondigde als volgt: "Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Here Jezus" (Hand. 20:21).

Het zaad van Abraham

Het volk Israël is in het OT een door God uitverkoren volk. **Het zaad van Abraham is Christus (Gal. 3:16).** Wanneer zijn mensen zaad van Abraham? Paulus antwoordt: "Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham..." (Gal. 3:29). Jezus kwam Joden tegen die zeiden Abrahams nageslacht te zijn (Joh. 8:33,37-38). Zij stelden: "Wij hebben één Vader, God" (Joh. 8:41). Jezus zei: "Indien God uw Vader was, zoudt gij Mij liefhebben... (Joh. 8:42, 54-55). Hebben onbekeerde Joden dezelfde God als Vader? De Bijbel zegt: "Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet die Hem gezonden heeft" (Joh. 5:23b). Onze Vader is in het nieuwe verbond alleen bereikbaar door Jezus Christus. **Joden en Arabieren staan op één lijn** en het tegenwoordige Jeruzalem is met zijn kinderen in slavernij, **maar het hemelse Jeruzalem is vrij en dat is onze moeder. (Gal. 4:21-31).**

Het heil is in Christus

Christus is uit de Joden wat het vlees betreft (**Rom. 9:5**). Het heil is uit de Joden (**Joh. 4:22**). Paulus schrijft: "Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer" (**2 Kor. 5:16b**). Wij kennen Christus naar de geest en het Koninkrijk der hemelen kent geen aardse afstamming. Het nieuwe verbond heeft geen heilige plaatsen om te aanbidden (**Joh. 4:20-24**). Lohuis zegt: "Hij is immers de God van Israël." Maar In Jes. 54:5 staat: "Want uw man is uw maker, Here der heerscharen is zijn naam; en uw lossen is de Heilige Israëls, God der ganse aarde zal Hij genoemd worden."

Met wie sloot God het nieuwe verbond?

Ds. Lohuis schrijft: "Wij hebben toegang gekregen tot het nieuwe verbond dat God met Israël gesloten heeft." Maar de Bijbel zegt: "Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis" (1 Kor. 11:25). **Zij die deel krijgen aan de reiniging van zonden in het bloed van Christus behoren tot het nieuwe verbond.**

Wie behoort tot het Israël van God? De Bijbel zegt; "Niet hij is een Jood die het uiterlijk is..., maar hij is een Jood, die het in het verborgene is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter... (**Rom. 2:28-29**).

Voor wie de beloften zijn.

Lohuis poneert: "De vervulling van de beloften zal niet buiten Israël omgaan." Maar zijn er werkelijk beloften voor hen die buiten Christus Jezus zijn? De Bijbel zegt; "Want **hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem (Jezus) is het:** Ja; daarom is ook door Hem het: Amen tot eer van God door ons" (**2 Kor. 1:20**). Petrus betreft de OT-prophetie op Christus en de Gemeente (**1 Petr. 1:10-12**).

Paulus past de beloften uit Hosea zo toe: "En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen" (**Rom. 9:24-26**).

Is de terugkeer van Israël in Palestina een vervulling van bijbelse profetie?

BEKERING tot God is voorwaarde voor terugkeer. “En wanneer gij u dan tot de Here uw God, bekeert en naar zijn stem luistert overeenkomstig alles wat ik u heden gebiedt, gij en uw kinderen, met geheel uw hart en met geheel uw ziel - dan zal de Here, uw God, in uw lot een keer brengen en Zich over u ontfermen” (**Deut. 30:2-3,10**). Noch in 1948, noch in 1967 heeft er bekering plaatsgevonden.

Ten slotte. Individuele Joden hebben bekering tot God en geloof in Zijn Zoon Jezus Christus nodig. Israël heeft niet meer de uitverkoren positie die het had, want in het nieuwe verbond zijn wij, bekeerde Jood, griek of heiden, in Hem uitverkoren (**Ef. 1:4**).

Behouden worden of behouden zijn vlg Romeinen.

Laten we zien waar, en in welke context de Bijbel leert dat gans Israël behouden zal worden.

“Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zou zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden, zoals geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. En **dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem**” (Rom. 11:25-27)

In de eerste plaats moeten we constateren dat er niet staat dat gans Israël behouden is, maar behouden wordt, namelijk ten tijde dat ‘de Verlosser uit Sion zal komen’.

We dienen dus onderscheid te maken tussen de periode van nu en de periode, waar het in deze tekst omgaat, namelijk na de wederkomst van Christus.

Redelijke vraag is daarom: Hoe zit het met Joden die voor Zijn wederkomst sterven, van wie nog niet ‘de goddeloosheden zijn afgewend’? Worden zij behouden, louter op grond van hun etnische afkomst? Uit de context van Paulus’ betoog wordt het antwoord meteen duidelijk. In vers 20 en 21 lezen we dat God de natuurlijke takken (Joden) van de edele olijf wegens hun ongeloof heeft weggebroken.

En wat is de voorwaarde om weer geënt te worden? Vers 23 geeft het antwoord: “Maar ook zij zullen, **wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden**; God is immers bij machte hen opnieuw te enten”.

Geloof en ongeloof zijn dus cruciaal voor Gods handelen. Denk in dit verband ook aan de voorwaarde waarop de verderfengel het volk in Egypte voorbijging: “wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan” (Exod. 12:13). **Israël werd niet gered omdat het Israël was, maar op voorwaarde dat zij gelovig het bloed van het paaslam aan de bovendorpel en deurposten streken.** De Bijbel leert dan ook voor Joden geen andere weg dan voor niet-joden. “Want **er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek**; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen” (Rom. 10:12).

Gedeeltelijke verharding

“Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zou zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat” (vs. 25).

Er wordt ook wel eens gezegd dat de verbreiding van het Evangelie onder Joodse mensen geen zin heeft, omdat ze een bedekking hebben. De Bijbel leert echter dat alle volken een

bedekking hebben die straks door de Heere zal worden weggenomen (Jes. 25:7). Is daarom zending zinloos en moeten alle zendelingen maar worden teruggeroepen? Nee, zowel voor Jood als heiden geldt, dat het slechts om een gedeeltelijke verharding gaat.

Paulus illustreert dat met zijn eigen bekering: “Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin” (vs 1)

Tijdelijke verharding

Maar niet alleen is er sprake van een gedeeltelijke verharding, het is ook een tijdelijke verharding, namelijk “totdat de volheid der heidenen binnengaat”. Wat is die volheid? Het woord ‘volheid’ is het zelfde woord als in Rom. 11:12 “En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!”. Het Griekse woord ‘**pleroma**’ dat in beide teksten met volheid wordt vertaald, is in vs 12 de tegenstelling van ‘vermindering’. We moeten er vanuit gaan dat het in beide teksten om een positieve betekenis van het woord gaat. (Verg. o.a. **Joh. 1:15**: “uit Zijn (Christus) volheid (**pleroma**) hebben wij allen ontvangen....”).

Volheid der heidenen en de verlossing van Israël

Welke volheid van de heidenen, in relatie tot Israëls verlossing kan hier worden bedoeld? Om die vraag te beantwoorden gaan we naar **Handelingen 15**, waar de Joodse gelovigen (onder wie ook Farizeeën vs. 5) verlegen waren met het feit dat er zoveel heidenen tot geloof in Christus kwamen. Sommigen beschouwden deze heidenen als proselieten, die eerst besneden moesten worden, alvorens behouden te kunnen worden (**vers 1**). Opmerkelijk dat Petrus in deze verhitte discussie (bijna provocatief) de zaak omdraait: “Maar door de genade van de Heere Jezus geloven wij (Joden) behouden te worden op dezelfde wijze als zij (heidenen).” Dus niet: heidenen op dezelfde wijze als Joden, maar Joden op dezelfde wijze als heidenen.

En dan geeft Jakobus een belangrijke uiteenzetting over de volgorde van gebeurtenissen, die zullen leiden tot het herstel van Israël.

“Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten” (**vers 14-16**). **Ditzelfde citaat staat in Amos 9**. Paulus omschrijft dit als een geheimenis (‘verborgenheid’ **Rom. 11:26**): namelijk dat als de volheid der heidenen binnengaat. Dit is nadat God uit de heidenen een volk voor Zijn Naam heeft vergaderd.

Dit is wanneer het herstel van Israël en het Davidische koningschap (nu nog een vervallen hut van David) zou plaatsvinden. Dat zal ook de tijd zijn waarop de natuurlijke takken definitief geënt zullen gaan worden. Let u namelijk op het verbindingswoord ‘want’ tussen vers 24 en de daarop volgende verzen “..hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden. Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zou zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden...”.

Gans Israël

Het is belangrijk om ten aanzien van de uitdrukking ‘gans Israël’ opnieuw ‘Schrift met Schrift te vergelijken’.

In **Rom. 9:6-8** lezen we: “Maar het is niet mogelijk, dat het Woord Gods zou vervallen zijn. Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël, en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn, maar: Door Isaak zal men van nageslacht van u spreken. Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen Gods, maar de kinderen der belofte gelden voor nageslacht”.

Wie zijn die kinderen der belofte? Het zijn, om met de woorden van **Romeinen 11** te spreken, de ‘natuurlijk takken’ die door het geloof, met **de saprijke wortel** verbonden zijn. Dat het hier om een overblijfsel gaat, blijkt ook uit de verzen 27 en 29: “Al ware het getal der kinderen Israels gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden” en: “Indien de Heere Sebaoth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sodom geworden, en Gomorra gelijk gemaakt geweest”. ‘Gans Israël’ dat behouden wordt, is dus ‘het overblijfsel’ van het volk dat door geloof aanspraak op Gods belofte mag maken.

De Verlosser uit Sion

Nu de vraag, hoe die verlossing tot stand komt? Ook dat vinden we in deze teksten.

“en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden”.

Let u op de uitdrukkingen ‘aldus’ (de wijze waarop) en ‘gelijk geschreven is,’ namelijk zoals in **Jes. 59:20**: “En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreiding in Jakob, spreekt de HEERE”.

Het eerste wat we hier leren is dat Israël in zo’n positie komt dat ze een Verlosser nodig hebben. In **Jer. 31:11** lezen we over dezelfde periode: “Want de HEERE heeft Jakob vrijgekocht (1), en Hij heeft hem verlost uit de hand desgenen, die sterker was dan hij”.

Vervolgens zien we voor wie de Verlosser komt, “namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreiding in Jakob”. Ook hier gaat het dus om een overblijfsel dat tot geloof en bekering is gekomen. Van hen worden de goddeloosheden afgewend. Afgewend op Wie? Opnieuw geeft Jesaja het antwoord: “Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HEERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen” (**Jes. 53:5,6**).

Een nieuw verbond

Maar behalve dat Paulus spreekt over een (de) Verlosser, verwijst hij ook naar een verbond: “En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem” (vs. 27).

Welk ander verbond zou hier bedoeld kunnen worden dan hetgeen beloofd werd in o.a. **Jer. 31:31-33**: “Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda **een nieuw verbond** zal maken; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd (!) had, spreekt de HEERE; Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn”.

Nee, niet een verbond op basis van dierlijk bloed, maar een nieuw verbond, dat verankerd ligt in Christus' vergoten bloed op Golgotha en waaraan de Heere Jezus refereert als Hij de beker aan Zijn discipelen doorgeeft, met de woorden: "Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt"(Luc. 22: 20).

Onze houding ten opzichte van Israël

Laten we nooit vergeten dat zij nog altijd "beminden, om der vaderen wil" zijn (vers 28); dat de genadegaven en de roeping van God onberouwelijk zijn (vers 29) en dat zij door onze barmhartigheid, ook barmhartigheid dienen te ontvangen (vers 31). Misschien wel onverwachte barmhartigheid, als van een Samaritaan, die met innerlijke ontferming over het lot van een Joodse man bewogen was! (Luc. 10:33). Jezus is voor zowel Joden alsook de gehele wereld gekomen. Israël is voor ons de bedding tot onze redding geworden door Jezus.

De vervallen hut van David is al opgericht

Amos 9 (Statenvertaling)

11 Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, en Ik zal haar reten vertuinen, en wat aan haar is afgebroken, weder oprichten, en zal ze bouwen, als in de dagen van ouds;

12 Opdat zij erfelijk bezitten het overblijfsel van Edom, en al de heidenen, die naar Mijn Naam genoemd worden, spreekt de HEERE, Die dit doet.

Handelingen 15 (statenvertaling)

16 Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten.

17 Opdat de overblijvende mensen den Heere zoeken, en al de heidenen, over welken Mijn Naam aangeroepen is, spreekt de Heere, Die dit alles doet.

I.p.v. Edom staat er adam (mensen)

I.p.v. bezitten (jarash) staat er darash (zoeken, vragen)

I.p.v. jiresjoe (zij zullen in bezit nemen) staat er jidresjoe (zij zullen zoeken)

In het Nieuwe Testament komt het vaker voor dat niet de Hebreeuwse grondtekst aangehaald wordt, maar juist de Griekse vertaling van deze Hebreeuwse grondtekst, namelijk de Septuagint. En juist de Septuagint heeft in Amos 9 het volgende:

Amos 9 (Septuagint)

11 εν τη ημερα εκεινη αναστησω την σκηνην δαυιδ την πεπτωκυιαν και ανοικοδομησω τα πεπτωκοτα αυτης και τα κατεσκαμμενα αυτης αναστησω και ανοικοδομησω αυτην καθως αι ημεραι του αιωνος

12 οπως εκζητησωσιν οι καταλοιποι των ανθρωπων και παντα τα εθνη εφ ους επικεκληται το ονομα μου επ αυτους λεγει κυριος ο θεος ο ποιων ταυτα

Amos 9 (Engelse vertaling Septuagint)

11 {1} In that day I will raise up the tabernacle of David that is fallen, and will rebuild the ruins of it, and will set up the parts thereof that have been broken down, and will build it up {2} as in the ancient days: ¹⁾ Ac 15:16, 17. ²⁾ Gr. as the days of the age}

12 that the remnant of men, and all the Gentiles upon whom My Name is called, may earnestly seek me, saith the Lord who does all these things.

Dit is bijna exact zoals Jakobus het aanhaalt. Het enige verschil is dat in Handelingen 15 de beginwoorden staan: “Na dezen zal Ik wederkeren”, in plaats van “In die dag” in Amos. Volgens de Bijbelcommentaren van Patrick, Pollus en Wels (appendix A) is het mogelijk dat door Jakobus een andere versie van de Septuagint geciteerd wordt, waarin de vertalers “zal Ik wederkeren” hebben geschreven. Dat dit een plausibele verklaring is, blijkt uit hoe Jakobus dit citeert, namelijk door “te dien dage” weg te laten en het dusdanig te citeren alsof “na dezen zal Ik wederkeren” er staat.

Jakobus zegt dat de woorden van de profeten ermee in overeenstemming zijn dat God uit de heidenen een volk aanneemt voor Zijn Naam. Dus ook al zou Jakobus “na dezen zal ik wederkeren” toevoegen aan deze profetie, dan heeft dit geen enkele invloed op de profetie zelf. Het gaat om de profetie die juist na deze woorden volgt, en dat wordt bewezen doordat hij niet één maar twee volle verzen aanhaalt. En juist dit laatste vers gaat over de heidenen.

Er is wel een aanleiding te vinden waarom Jakobus of de andere Septuagint deze woorden “na dezen zal ik wederkeren” gebruikt, namelijk, de daarvoor geschreven verzen in Amos 9:

Ziet, de ogen des Heeren HEEREN zijn tegen dit zondig koninkrijk, dat Ik het van den aardbodem verdelge; behalve dat Ik het huis Jakobs niet ganselijk zal verdelgen, spreekt de HEERE. Want ziet, Ik geef bevel, en Ik zal het huis Israëls onder al de heidenen schudden, gelijk als (zaad) geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen. Alle zondaars Mijns volks zullen door het zwaard sterven; die daar zeggen: Het kwaad zal tot ons niet genaken, noch (ons) voorkomen. (Amos 9:8-10)

Amos profeteerde onder Israël en verkondigde de ballingschap van het volk (vers 9). Tussen de oordelende woorden door lezen we ook dat niet geheel Israël verdelgd wordt (vers 8). Het oordeel komt over de zondaars onder het volk (vers 10), zij zullen sterven. En het oprichten van de vervallen hut van David gebeurt in de dagen die daarna volgen. Dat daar een periode tussen zit, was voor Jakobus bekend, want hij leefde in de dagen dat een deel van Israël verdelgd was en dat er nog een deel overgebleven was. De woorden “na dezen” slaan in dit verband dan op “nadat de verstrooiing is begonnen”.

Hoezo dan het woord “wederkeren”? Daarvoor is het voorgaande hoofdstuk in Amos verhelderend:

2 En Hij zeide: Wat ziet gij, Amos? En ik zeide: Een korf met zomervruchten. Toen zeide de HEERE tot mij: Het einde is gekomen over Mijn volk Israël; Ik zal het voortaan niet meer voorbijgaan.

....

11 Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des HEEREN.

12 En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des HEEREN te zoeken, maar zullen het niet vinden. (Amos 8:2, 11-12)

Amos profeteerde dat er een tijd zou zijn dat de Heere niet meer voorbij zou gaan aan Zijn volk en dat Zijn Woorden niet meer gesproken zouden worden onder hen. Dat dit niet meer het geval was in de dagen van de Heere Jezus behoeft geen uitleg. En dus is het op zijn plaats te concluderen dat de Heere weer voorbijgaat en Hij dus wedergekeerd is in die dagen.

Jakobus haalt de profetie aan om juist aan te wijzen dat Amos ermee overeenstemt dat God uit de heidenen een volk verzamelt voor Zijn Naam. Dat staat in het tweede vers dat hij aanhaalt:

Opdat de overblijvende mensen den Heere zoeken, en al de heidenen, over welken Mijn Naam aangeroepen is, spreekt de Heere, Die dit alles doet. (Handelingen 15:17).

Hier worden twee groepen genoemd die de Heere zouden zoeken, te weten de overgebleven mensen en de heidenen over welke de Naam des Heeren is aangeroepen. De overgeblevenen zijn het overblijfsel van Israëel, zoals Paulus in Romeinen 11:5 de geroepen Joden noemt die tot geloof gekomen zijn in de Heere Jezus. En Paulus zegt dat God niet alleen uit de Joden zijn volk roept, maar ook uit de heidenen (Romeinen 9:24). En om deze heidenen gaat het.

De uitdrukking “al de heidenen over welken Mijn Naam is aangeroepen” zal dus een overeenkomst hebben met “een volk aannemen voor Zijn Naam”. En dat dit zo is, blijkt uit de woorden van Jakobus in zijn brief:

Lasteren zij niet den goeden Naam, die over u aangeroepen is? (Jakobus 2:7)

In Handelingen 15:17 en Jakobus 2:7 staan exact dezelfde grondwoorden voor “aangeroepen” en “over”. Over ons, gelovigen, is de Naam van de Heere geroepen. Het betekent dus zoveel als heidenen die genoemd worden naar de Naam van de Heer. En daarmee komt de uitdrukking “al de heidenen over welken Mijn Naam is aangeroepen” treffend overeen met “een volk aannemen voor Zijn Naam”. En dat daarin een overeenkomst is, valt ook op te maken uit de vergelijkingen tussen Amos 9 en Handelingen 15 in de Statenvertaling.

Dus samen met het overblijfsel van Israëel zoeken wij de Heere. En de profetie die dit voorzegde, begint met het woordje “opdat” en dat slaat terug op het daarvoor liggende vers dat Jakobus ook citeerde, namelijk:

Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten. (Handelingen 15:16)

Tabernakel is een oud Nederlands woord voor tent en de vervallen tent van David is dus weer opgericht met het doel dat de gelovigen van onze tijd, uit Joden en heidenen, de Heere zouden zoeken. De tent van David slaat niet op zomaar een woning, maar doelt op heerschappij en koningschap en dus op het koningshuis. Een andere profetie bevestigt dit:

Want er zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid, en op denzelven zal bestendig een zitten in de tent van David, een, die oordeelt en het recht zoekt, en vaardig is ter gerechtigheid. (Jesaja 16:5)

En dit wijst op het verband tussen de tent van David en diens troon. En dat de Heere Jezus zou zitten op de troon van David, zegt Petrus, sprekende over David, de profeet:

Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om (Hem) op zijn troon te zetten; (Handelingen 2:30)

David had reeds voorzegt dat de Heere Jezus op Zijn troon zou zitten. En dat de Heere Jezus reeds in het huis van David zit, vinden we terug in Openbaring:

En schrijf aan den engel der Gemeente, die in Filadelfia is: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die den sleutel Davids heeft; Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent: Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend. (Openbaring 3:7,8)

De Gemeente in Filadelfia heeft een geopende deur gekregen en dit is de deur die niemand kan sluiten dan Diegene die hem geopend heeft. En Diegene die hem geopend heeft, heeft dat gedaan met de sleutel van David. Wanneer we schrift met schrift vergelijken, weten we ook waartoe deze sleutel toegang geeft, namelijk het huis van David:

En Ik zal den sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen; en hij zal opendoen, en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten, en niemand zal opendoen. (Jesaja 22:22)

Wij hebben dus toegang gekregen tot het huis van David door de Heere Jezus. Daarmee is nogmaals duidelijk dat het huis van David niet meer vervallen is, maar dat het opgericht is. En de Heere Jezus zit dus op de troon van David. Dit koninkrijk waaraan wij deel gekregen hebben, is nu een verborgen koninkrijk, maar straks bij de openbaring van Christus zal het geopenbaard worden.

Ook de profetie van Amos zelf wijst erop dat eerst deze vervallen hut opgericht zou worden en dat daarna Israël weer terug zal komen in hun land, want Amos vervolgt met:

Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat de ploeger den maaier, en de druiventreder den zaadzaaiër genaken zal; en de bergen zullen van zoeten wijn druipen, en al de heuvelen zullen smelten. En Ik zal de gevangenis van Mijn volk Israël wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen, en wijngaarden planten, en derzelve wijn drinken; en zij zullen hoven maken, en derzelve vrucht eten. En Ik zal ze in hun land planten; en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden gegeven heb, zegt de HEERE, uw God. (Amos 9:13-15)

In Amos wordt dus achtereenvolgens het volgende voorzegt:

1. Israël zal verstrooid worden (9:9)
2. De vervallen hut van David zal opgericht worden (9:11)
3. Het overblijfsel zal samen met gelovige heidenen de Heere zoeken (9:12)
4. De gevangenis van Israël zal gewend worden en de steden zullen herbouwd worden. (9:14)
5. Israël zal voor eeuwig in het land wonen (9:15)

En dus is het ook deze tijdslijn logisch dat de vervallen hut van David al opgebouwd is. De Heere Jezus is de vervulling van deze profetie. En dat dat zo is, is terug te vinden in de woorden van Paulus:

En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen. En

wederom zegt Hij: Weest vrolijk, gij heidenen met Zijn volk! En wederom: Looft den Heere, al gij heidenen, en prijst Hem, al gij volken!

En wederom zegt Jesaja: Er zal zijn de wortel van Jessai, en Die opstaat, om over de heidenen te gebieden; op Hem zullen de heidenen hopen. (Romeinen 15:9-12)

Jessai is de vader van Koning David en de Heere Jezus komt uit zijn geslacht en Hij is opgestaan zodat de heidenen op Hem hopen. Jakobus zegt dat er meerdere profetieën spreken over het feit dat God uit de heidenen een volk wil aannemen voor Zijn Naam. En Paulus noemt in Romeinen 15 een paar die daarmee in overeenstemming zijn. Jakobus koos ervoor om die van Amos te citeren, daarin wordt van de wederoprichting van het huis van David vermeld. Er is een oorzakelijk verband tussen het feit dat dit huis van David is opgericht en het feit dat de overgebleven Israëlieten samen met de gelovige heidenen de Heere zoeken. Jakobus voegt aan de aanhaling van de profetie toe:

Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend. Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere. (Handelingen 15:18)

God had onze tijd en roeping van de heidenen al overzien en daarover al gesproken via Zijn profeten. En Jakobus oordeelt op grond daarvan dat de gelovige heidenen niet beroerd zouden worden. En dus hoeven we niet besneden te worden om zalig te worden.

De profeten spreken over de roeping van de heidenen in onze tijd maar toch was het in het Oude Testament verborgen hoe dit precies zou gaan en Paulus schrijft daarover:

Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb; waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), waaraan gij, (dit) lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;(namelijk)dat de heidenen zijn medeërfgenen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie; (Efeze 3:4-6)

Het was in de voorliggende eeuwen niet op dezelfde wijze bekendgemaakt als in de tijd van Paulus. Want in de dagen van Paulus werd aan de apostelen en profeten bekendgemaakt dat de gelovigen uit de heidenen samen met de gelovige Joden zouden erven, samen deel van hetzelfde Lichaam zouden zijn en dat zij samen zouden delen in de beloften Gods.

Dit stemt ons tot verwondering over Gods kennis betreffende de toekomst en tot dankbaarheid dat Hij in Zijn barmhartigheid naar ons heeft omgekeken.

Het zoeklicht vertaalt dit onderstaande letterlijk! Maar is dit ook zo?

In Psalm 132:11-14 lezen we het volgende: *‘De HERE heeft David een dure eed gezworen, waarop Hij niet terugkomt: Een van uw lijfelijke zonen zal Ik op uw troon zetten. Als uw zonen mijn verbond houden en mijn getuigenis, die Ik hun leer, dan zullen ook hun zonen voor immer op uw troon zitten. Want de HERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het Zich ter woning begeerd: Dit is mijn rustplaats voor immer, hier zal Ik wonen, want haar heb Ik begeerd.’*

Wat is het ware Israel.

Als deze rest – dit ware Israël – dit overblijfsel van de dochter van Sion niet in Israël gevonden zou zijn, zouden wij geworden zijn als Sodom en Gomorra, zegt Jesaja. Ter wille van deze trouwe rest heeft God Israël echter niet van de aardbodem afgeveegd, zoals Hij deed met die twee steden. Niet om het nationale volk Israël, maar om de rechtvaardigen uit dit volk werd Israëls bestaan niet afgebroken. Die rechtvaardigen waren de weinige ontkomenen, die het ware zaad van Abraham zijn, de kinderen van de belofte:

- **‘Want u bent allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want u allemaal, die in Christus gedoopt bent, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: u bent allen immers één in Christus Jezus. Als u nu van Christus bent, dan bent u zaad van Abraham en naar de belofte erfgenamen’ (Gal.3:26-29).**

Nu spreekt Amos 9:11 van de belofte, dat God: ‘Dan het vervallen huis van David zal herbouwen’. De overgebleven gelovigen in Israël, die weinig of helemaal geen invloed meer hadden in het volksbestaan en voortdurend aan gevaren en bedreigingen blootstonden, zouden door God bij elkaar verzameld worden en tot heerlijkheid gebracht. Hij zou opnieuw zijn intrek nemen in deze verlaten hut. Deze vervallen hut zou opnieuw tot een schuilplaats worden van het ware volk van God. God zou opnieuw zijn kinderen ‘in een hut bergen voor de laster van kwade tongen’ (Psalm 31:21). De vraag is nu: op welke tijd doelt de Geest van God, wanneer de profeet Amos over dit herstel spreekt? (1 Petrus 1:10-12).

De uitleg van de apostelen

In Handelingen 15 kunnen we lezen, hoe de apostel Jacobus deze woorden van Amos aanhaalt, tijdens het apostelenconvent te Jeruzalem. De oudsten waren samengekomen om het probleem van de besnijdenis te bespreken (vergelijk de nieuwe, geestelijke besnijdenis van Christus). Sommigen uit de partij van de Farizeeërs namelijk, die gelovig geworden waren maar nog steeds ‘ijveraars voor de wet’ waren, vonden dat ook de heidenen die tot het geloof kwamen, besneden moesten worden. Het is in de allereerste plaats Paulus die zich hier fel tegen keert. Petrus sluit zich in die afwijzing bij Paulus aan. Hij constateert, dat noch zij, noch de voorvaders de wet hebben kunnen dragen (Rom.7:1-26). Waarom zouden we de heidenen dan er mee lastig vallen, zo vraagt Petrus zich af. Immers zowel de heidenen als de Joden worden door de genade van de Heer Jezus behouden.

Vervolgens staat Jacobus op en hij stelt vast dat de bekering van de heidenen door het geloof voortvloeit uit de beloften, die de Heer in Amos 9 gedaan heeft. De situatie, waarin de Gemeente in Jeruzalem en alle gemeenten zich op dit moment bevinden, is precies door de profeten voorzien. Jacobus herkent in de omstandigheden het woord van God. De profeet had immers gezegd dat God eerst de vervallen hut van David overeind zou zetten en restaureren, zodat vervolgens het overige deel van de mensen de Heer zou zoeken en alle heidenen dit zouden doen. Deze exegese van Jacobus is betrouwbaar en aanvaard door alle apostelen. De apostel beweert, dat het woord van Amos in vervulling is gegaan. De vervallen hut van David is niet opgericht door een oudtestamentische besnijdenis of het volgen van de wet, maar doordat Jezus aanvaard werd.

Zo is er ook in onze dagen een rest van Israël ontkomen en zal deze rest ook in de toekomst gevonden worden. Er is echter nooit in de Schrift sprake van ontkoming voor alle Joden, zonder

uitzondering. Het herstel van de vervallen hut van David is dus volgens de apostelen tot stand gebracht. Daarom is het een dwaling, die tot nog veel grotere dwalingen leidt, wanneer de woorden van Amos worden verlegd naar de toekomst. De bekering en het geluk voor de heidenen is het gevolg van het feit, dat de vervallen hut van David hersteld **is(!)** en niet omgekeerd, zoals Leenhouts en heel veel anderen beweren.

Nu spreekt Paulus in Romeinen 11:25-36 van de mogelijkheid, dat de heidenen Israël jaloers zouden maken. Deze gedachte brengt velen tot de conclusie, dat 'dus' de vervallen hut van David via de heidenen weer opgericht wordt. Dit is zoals aangetoond, echter niet het geval. Wat moet dat tot jaloersheid wekken dan betekenen? De jaloersmakende factor is gelegen in de volheid van de heidenen. Deze volheid duidt niet (ook volgens ds. Leenhouts) op een getal, maar op de kwaliteit. De volheid van de heidenen is ingegaan op het moment, dat de eerste niet-Jood gedoopt werd in Heilige Geest. Dezelfde Heilige Geest, die de (Joods-christelijke) gemeente in Jeruzalem had ontvangen, werd nu ook over de heidenen uitgestort, zodat het zou worden: één hut. Paulus schrijft aan de Efeziërs dat wij in Jezus en door de navolging van Hem vervuld zullen worden tot alle volheid van God. Wij leven in de tijd van de volheid. Wij hebben de volheid verkregen in Hém (Col.2:10). Hoe meer we Hém leren kennen, hoe meer deze volheid ook metterdaad ons deel zal zijn. Er zit ontwikkeling in en het gaat naar een ongekend heerlijke volheidstoekomst.

Gods Geest die de twee (Jood en heiden) tot één (nieuwe) mens heeft gemaakt, moet het overige deel van Israël tot jaloersheid wekken. De jaloezie zal niet de vervallen hut oprichten, maar door de jaloezie kunnen de afgehouden takken opnieuw geënt worden. En zo zullen ze een schuilplaats kunnen vinden in de gerestaureerde hut van David.

Het jaloersmakende element wordt op veel eindtijdsites met hun 'Israëlvisies' echter verlegd naar de toekomst. Dit is in die kringen noodzakelijk, omdat men op de een of andere manier een constructie moet vinden, die de plotsklapse bekering van het nationale Israël mogelijk maakt. Daarom verwacht men eerst grote gebeurtenissen onder de heiden-christenen, die dan het nationale jodendom tot jaloersheid zullen wekken. Het Nieuwe Testament rept hierover met geen woord. Het is een exegese van het Oude Testament, die niet overeenstemt met de leer van de apostelen.

Sommigen beweren dat als de apostelen de gelegenheid hadden gehad om hierover duidelijker te schrijven, zij het nationale herstel zeker zouden hebben voorzien. Dit is een 'argumentum 'silentio' (uit het stilzwijgen opgemaakt bewijs). Voor ons pure dwaling, omdat de principiële uiteenzettingen, die de apostelen in hun brieven hebben gegeven van het christelijke geloof, nooit tot zulke stellingen kunnen leiden of men zou de ongelooflijkste kronkelingen moeten aanbrenge. Daarom verwerpen wij ook elke openbaring, visioen, profetie of wat ook, die niet volkomen parallel loopt met de basisprincipes van het Nieuwe Testament.

- **'Zo zijn zij (de Joden) nu ongehoorzaam om door de barmhartigheid die u ondervonden hebt, ook zelf NU barmhartigheid te ondervinden'.**

Uitdrukkelijk spreekt de apostel van 'nu', zoals dit ook met nadruk in de Griekse tekst te vinden is. Dit ene woordje al werpt de hele theorie van Israëls toekomst ondersteboven. De prediking van het oorspronkelijke evangelie moet ook de Joden tot jaloersheid wekken zodat ze, wanneer ze niet bij hun ongelof blijven weer geënt worden (Rom.11:23). Het jaloersmakende is gelegen in het feit, dat er een gemeente is, gedoopt met Heilige Geest, waarin Jood en heiden tot een eenheid gemaakt zijn door het geloof. De Joden en de heidenen, die zich niet verhardden, zullen door het evangelie in deze gemeente worden ingelijfd door het

geloof. Zo was dit vroeger in de tijd van de apostelen, zo is dit nu en zo zal het in de toekomst zijn.

On-Bijbels

Het is verbazingwekkend, hoe men boeken vol kan schrijven en sites kan volplakken waarin alle gedachten en leringen gebaseerd zijn op een on-Bijbels uitgangspunt. Daardoor komt men in hopeloos drijfzand terecht. Men moet zijn theorieën dan met tal van fragmentarische stellingen en losse teksten boekstaven. De hierboven weerlegde theorie voert naar een aards evangelie, waarin de gemeente verward dreigt te worden in het listige spel van boze geesten,